

SLOVENSKÁ REPUBLIKA

UZNESENIE

Ústavného súdu Slovenskej republiky

II. ÚS 340/2011-16

Ústavný súd Slovenskej republiky na neverejnom zasadnutí senátu 6. júla 2011 predbežne prerokoval sťažnosť spoločnosti P., s. r. o., B., zastúpenej Advokátskou kanceláriou H., spol. s r. o., B., konajúcou prostredníctvom konateľ'a a advokáta Mgr. J. H., vo veci namietaného porušenia práva na spravodlivý proces zaručeného v čl. 6 ods. 1 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd a práva na ochranu majetku zaručeného v čl. 1 Dodatkového protokolu k Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd uznesením Krajského súdu v Banskej Bystrici sp. zn. 15 CoE 74/2011 z 24. februára 2011 a takto

r o z h o d o l :

Sťažnosť spoločnosti P., s. r. o., o d m i e t a ako zjavne neopodstatnenú.

O d ô v o d n e n i e :

I.

Ústavnému súdu Slovenskej republiky (ďalej len „ústavný súd“) bola 6. júna 2011 doručená sťažnosť spoločnosti P., s. r. o. (ďalej len „sťažovateľka“), ktorou namieta porušenie svojho práva na spravodlivý proces zaručeného v čl. 6 ods. 1 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd (ďalej len „dohovor“) a práva na ochranu majetku

zaručeného v čl. 1 Dodatkového protokolu k Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd (ďalej len „dodatkový protokol“) uznesením Krajského súdu v Banskej Bystrici (ďalej len „krajský súd“) sp. zn. 15 CoE 74/2011 z 24. februára 2011 (ďalej aj „napadnuté uznesenie“).

Zo sťažnosti a z jej príloh vyplynulo, že sťažovateľka sa v rámci svojej podnikateľskej činnosti zaoberá inter alia poskytovaním úverov z vlastných zdrojov. Na základe zmluvy o úvere uzavretej 14. februára 2005 (ďalej len „zmluva“) poskytla M. N., I. (ďalej len „dlžník“), úver v sume 464,71 €. Na zabezpečenie úveru bolo účastníkmi zmluvného vzťahu priamo v zmluve dohodnuté, že splnomocnený zástupca dlžníka, menovite v zmluve určený, je oprávnený v prípade, ak dlžník neplní svoje povinnosti zo zmluvy, okrem iného podpísať notársku zápisnicu o uznaní dlhu, ktorá má povahu exekučného titulu. Z dôvodu, že dlžník neuhradil dve po sebe idúce splátky, dostal sa do omeškania so splácaním úveru, ktorý sa stal okamžite splatným. Dňa 27. augusta 2005 bola notárom spísaná notárska zápisnica podpísaná splnomocneným zástupcom dlžníka a následne 28. novembra 2005 bol sťažovateľkou podaný návrh na vykonanie exekúcie. Súdny exekútor na základe poverenia udeleného 28. decembra 2005 Okresným súdom Žiar nad Hronom (ďalej len „okresný súd“) začal nútený výkon rozhodnutia. Okresný súd uznesením č. k. 11 Er 2557/2005-17 z 18. novembra 2010 vyhlásil exekúciu za neprípustnú a exekúciu zastavil. Proti tomuto rozhodnutiu podala sťažovateľka odvolanie, o ktorom rozhodol krajský súd uznesením sp. zn. 15 CoE 74/2011 z 24. februára 2011 tak, že rozhodnutie okresného súdu potvrdil ako vecne a právne správne.

Podľa názoru sťažovateľky napadnutým uznesením krajského súdu *bolo porušené jej právo na spravodlivý proces garantované čl. 6 ods. 1 dohovoru, ako aj jej právo vplývajúce z čl. 1 dodatkového protokolu*. Sťažovateľka s poukazom na viacero rozhodnutí Európskeho súdu pre ľudské práva a ústavného súdu interpretovala čl. 6 ods. 1 dohovoru a čl. 1 dodatkového protokolu a v rámci dôvodov sťažnosti v podstatnom uviedla:

„... okresný súd vydal poverenie, tj. riadne preskúmal exekučný titul pred vydaním poverenia na zahájenie exekúcie. Týmto svojím postupom okresným súd vytvoril sťažovateľovi i povinnému právnú istotu a súčasne legitímne očakávanie sťažovateľa užívať

svoj majetok - pohľadávku posilnenú ochranou súdom v rámci dozoru nad núteným výkonom práva, tzv. exekúciou voči majetku povinného.

Následne okresný súd z vlastného podnetu, tj. bez podnetu exekútora, sťažovateľa alebo povinného, zahájil konanie na zastavenie exekúcie, pričom pred zahájením tohto konania neposkytol priestor účastníkom exekučného konania vyjadriť sa k zahájeniu konania o zastavení exekúcie.

Týmto postupom okresný súd porušil zákonom a ústavou garantovanú rovnosť strán, keďže zahájením konania z vlastného podnetu jednoznačne nahradil vôľu jedného z účastníkov exekúcie na úkor sťažovateľa, ktorý zahájením konania stratil právnu istotu a legitímne očakávanie užívať svoj majetok, nastolený vydaním poverenia na vykonanie exekúcie a následným zahájením núteného výkonu práva, tzv. exekúciou. ...

Ďalším porušením okresného súdu a krajského súdu v priebehu konania... je vykonanie dokazovania z vlastného podnetu a bez znalosti vôle účastníkov konania, a to opätovným preskúmaním exekučného titulu a súvisiacich dokladov najmä predmetnej zmluvy o úvere. V priebehu tohto konania súd nedal priestor na vyjadrenie účastníkom konania k vykonaným dôkazom ani nedal možnosť navrhnúť nové dôkazy v tomto konaní, ktoré by zvrátili jeho rozhodnutie zastaviť exekúciu. ...

Na záver okresný súd a krajský súd svojím rozhodnutím zlomil právnu istotu účastníkov exekúcie, teda povinného a aj sťažovateľa a aj ich oprávnené očakávanie užívať svoj majetok nastolený vydaním poverenia na vykonanie exekúcie...“.

V nadväznosti na takéto porušenie práva na spravodlivý proces vidí sťažovateľka v napadnutom uznesení krajského súdu zároveň aj porušenie práva pokojne užívať majetok zo strany štátneho orgánu. Súd tým, že exekúciu zastavil, znemožnil nútený výkon práva, na ktorý sťažovateľke vznikol nárok na základe zmluvy o úvere a ktorý bol zabezpečený zákonom predvídaným exekučným titulom realizovaným v rámci exekučného konania pod dohľadom súdu.

Sťažovateľka na základe uvedeného navrhla, aby ústavný súd vydal nález, v ktorom vysloví porušenie jej práva „na spravodlivý proces vyplývajúce z článku 6 ods. 1... dohovoru... a na ochranu majetku podľa čl. 1 Dodatkového protokolu“ napadnutým

uznesením krajského súdu, napadnuté uznesenie zruší a vec vráti krajskému súdu na ďalšie konanie a prizná jej primerané finančné zadostučinenie v sume 2 074,50 €, ako aj úhradu trov právneho zastúpenia.

II.

Podľa čl. 127 ods. 1 Ústavy Slovenskej republiky (ďalej len „ústava“) ústavný súd rozhoduje o sťažnostiach fyzických osôb alebo právnických osôb, ak namietajú porušenie svojich základných práv alebo slobôd, alebo ľudských práv a základných slobôd vyplývajúcich z medzinárodnej zmluvy, ktorú Slovenská republika ratifikovala a bola vyhlásená spôsobom ustanoveným zákonom, ak o ochrane týchto práv a slobôd nerozhoduje iný súd.

Ústavný súd podľa § 25 ods. 1 zákona Národnej rady Slovenskej republiky č. 38/1993 Z. z. o organizácii Ústavného súdu Slovenskej republiky, o konaní pred ním a o postavení jeho sudcov v znení neskorších predpisov (ďalej len „zákon o ústavnom súde“) každý návrh predbežne prerokuje na neverejnom zasadnutí bez prítomnosti navrhovateľa, ak tento zákon neustanovuje inak. Pri predbežnom prerokovaní každého návrhu ústavný súd skúma, či dôvody uvedené v § 25 ods. 2 zákona o ústavnom súde nebránia jeho prijatiu na ďalšie konanie. Podľa tohto ustanovenia návrhy vo veciach, na prerokovanie ktorých nemá ústavný súd právomoc, návrhy, ktoré nemajú zákonom predpísané náležitosti, neprípustné návrhy alebo návrhy podané niekým zjavne neoprávneným, ako aj návrhy podané oneskorene môže ústavný súd na predbežnom prerokovaní odmietnuť uznesením bez ústneho pojednávania. Ústavný súd môže odmietnuť aj návrh, ktorý je zjavne neopodstatnený.

Predmetom sťažnosti je namietané porušenie práva sťažovateľky na spravodlivý proces podľa čl. 6 ods. 1 dohovoru a jej práva na ochranu majetku podľa čl. 1 dodatkového protokolu napadnutým uznesením sp. zn. 15 CoE 74/2011 z 24. februára 2011, ktorým krajský súd potvrdil uznesenie okresného súdu o vyhlásení exekúcie za neprípustnú a o zastavení exekúcie.

Podľa čl. 6 ods. 1 dohovoru každý má právo na to, aby jeho záležitosť bola spravodlivo, verejne a v primeranej lehote prejednaná nezávislým a nestranným súdom zriadeným zákonom, ktorý rozhodne o jeho občianskych právach alebo záväzkoch alebo o oprávnenosti akéhokoľvek trestného obvinenia proti nemu.

Podľa čl. 1 dodatkového protokolu každá fyzická osoba alebo právnická osoba má právo pokojne užívať svoj majetok. Nikoho nemožno zbaviť jeho majetku s výnimkou verejného záujmu a za podmienok, ktoré ustanovuje zákon a všeobecné zásady medzinárodného práva.

Predchádzajúce ustanovenie však nebráni právu štátu prijímať zákony, ktoré považuje za nevyhnutné, aby upravil užívanie majetku v súlade so všeobecným záujmom alebo zabezpečil platenie daní alebo iných poplatkov alebo pokút.

O zjavnej neopodstatnenosti sťažnosti možno hovoriť vtedy, keď namietaným postupom všeobecného súdu nemohlo vôbec dôjsť k porušeniu toho základného práva alebo slobody, ktoré označil sťažovateľ, a to buď pre nedostatok vzájomnej príčinnej súvislosti medzi označeným postupom alebo rozhodnutím všeobecného súdu a základným právom alebo slobodou, porušenie ktorých namietal, prípadne z iných dôvodov. Za zjavne neopodstatnenú sťažnosť preto možno považovať tú sťažnosť, pri predbežnom prerokovaní ktorej ústavný súd nezistil žiadnu možnosť porušenia označeného základného práva alebo slobody, reálnosť ktorej by mohol posúdiť po jej prijatí na ďalšie konanie (IV. ÚS 92/04, III. ÚS 168/05, II. ÚS 172/2011).

Podľa svojej konštantnej judikatúry ústavný súd nemá zásadne oprávnenie preskúmať, či v konaní pred všeobecnými súdmi bol, alebo nebol náležite zistený skutkový stav a aké právne závery zo skutkového stavu všeobecný súd vyvodil (II. ÚS 21/96, III. ÚS 151/05). Vo všeobecnosti úlohou súdnej ochrany ústavnosti poskytovanej ústavným súdom napokon nie je ani chrániť občana pred skutkovými omylmi všeobecných súdov, ale chrániť ho pred takými zásahmi do jeho práv, ktoré sú z ústavného hľadiska neospravedliteľné a neudržateľné (I. ÚS 17/01). Z rozdelenia súdnej moci

v ústave medzi ústavný súd a všeobecné súdy totiž vyplýva, že ústavný súd nie je opravnou inštanciou vo veciach patriacich do právomoci všeobecných súdov. Úlohou ústavného súdu nie je zastupovať všeobecné súdy, ktorým predovšetkým prislúcha interpretácia a aplikácia zákonov. Úloha ústavného súdu sa obmedzuje na kontrolu zlučiteľnosti účinkov takejto interpretácie a aplikácie s ústavou, prípadne medzinárodnou zmluvou podľa čl. 7 ods. 5 ústavy (I. ÚS 13/01, I. ÚS 120/04).

1. Krajský súd napadnutým uznesením potvrdil uznesenie okresného súdu č. k. 11 Er 2557/2005-17 z 18. novembra 2010 o vyhlásení exekúcie za neprípustnú a jej zastavení ako vecne správne, pričom v odôvodnení svojho rozhodnutia v podstatnom uviedol:

„... Z obsahu zmluvy o úvere vyplýva, že povinný splnomocnil advokáta Mgr. T. K. na spísanie notárskej zápisnice ako exekučného titulu, teda aby v jeho mene uznal záväzok z úveru do výšky vzniknutej pohľadávky a jej príslušenstva. Zmluva o úvere bola uzatvorená podľa ustanovenia § 497 a nasl. Obchodného zákonníka a zároveň bolo medzi účastníkmi zmluvy dohodnuté, že ich právne vzťahy sa budú spravovať Obchodným zákonníkom... . Z notárskej zápisnice vyplýva, že bola spísaná 27.08.2005 po tom, ako sa na notársky úrad dostavil Mgr T. K., konajúci na základe plnej moci za povinného, ktorý požiadal o spísanie notárskej zápisnice, osvedčenia o vyhlásení účastníka o uznaní právneho záväzku a súhlase s vykonateľnosťou... Splnomocnený advokát za povinného uznal dlh voči oprávnenej osobe v celkovej výške 977,- EUR a ďalej vyhlásil, že dlh opísaný v notárskej zápisnici... povinný splatí v lehote do 30.09.2005, keď v opačnom prípade súhlasil s použitím notárskej zápisnice ako exekučného titulu.

... krajský súd zaoberal sa jednak tým, či advokát Mgr. T. K. bol splnomocnený na úkony v takom rozsahu, ako ich vykonal, a či zmluvné zastúpenie medzi ním a povinným podľa § 31 OZ nie je absolútne neplatné. Uvedenú skutočnosť skúmal, keďže dvojstranný právny úkon zastúpenia vznikol zároveň v deň uzatvorenia zmluvy o úvere v čase, keď žiadny dlh neexistoval...

Uznať dlh alebo záväzok je právom dlžníka, ktoré v budúcnosti môže realizovať, ale aj nemusí, pretože závisí od okolností, ktoré nastanú až v budúcnosti. Z citovaného ustanovenia Obchodného zákonníka vyplýva, že nie je prípustné, aby sa niekto vzdal práva,

ktoré môže vzniknúť až v budúcnosti. Uvedená dohoda je neplatná s poukazom na ustanovenie § 39 OZ. Právo, ktoré môže vzniknúť v budúcnosti, je právom, ktoré v čase uzatvorenia dohody nie je ešte známe a nemožno ním disponovať. Ak teda v čase uzatvorenia zmluvy o splnomocnení neexistoval dlh a nebola známa ani jeho výška, povinný potom v tom čase nemohol ani realizovať svoje právo uznať dlh... Z tohto dôvodu potom nemohol povinný splnomocniť advokáta Mgr. T. K. na uvedené právo.

Krajský súd vzal do úvahy tiež rozpor záujmov povinného a jeho zástupcu. V danom prípade je zrejmé, že povinný pri uzatváraní zmluvy nemal možnosť voľby právneho zástupcu, pretože... zmluva o úvere ako predtlač... obsahuje už meno splnomocnenca Mgr. T. K. Z tohto dôvodu ak oprávnený postupoval uvedeným spôsobom a dopredu určil osobu, ktorá bude oprávnená konať za povinného, bola spochybnená podstata a základný predpoklad udelenia plnej moci v tom, že splnomocnenec by hájil záujmy povinného, keďže ide o osobu, ktorá pri spisovaní predtlač zmluvy o úvere bola v kontakte s oprávneným a mala zastávať jeho záujem. Z tohto dôvodu ak zmluvne zastúpenie v danom prípade je neplatný právny úkon, nemohol potom Mgr. T. K. svojím konaním uznať dlh povinného čo do dôvodu aj jeho výšky a ani za povinného súhlasiť s vykonateľnosťou notárskej zápisnice.

Odvolačný súd sa zaoberal aj tým, či predložená notárska zápisnica spĺňa formálne a materiálne náležitosti potrebné na to, aby mohla byť exekučným titulom...

V prejednávanej veci oprávnený sa domáhal exekúcie na základe notárskej zápisnice, z ktorej vyplýva, že jej účastníkom je povinný zastúpený advokátom Mgr. T. K. Obsahom uvedeného zápisu je vyhlásenie povinného o uznaní dlhu... a vyhlásenie povinného o priamej exekučnej vykonateľnosti notárskej zápisnice. ...

Notársku zápisnicu je možno vykonať len vtedy, ak je vykonateľná po materiálnej stránke. Ustanovenie § 46 nasl. Notárskeho poriadku obsahuje formálne náležitosti notárskej zápisnice ako titulu pre exekúciu, pričom ustanovenie § 41 ods. písm. c) EP určuje ... predpoklady materiálnej vykonateľnosti. Jedným z predpokladov je aby išlo o notársku zápisnicu, ktorá obsahuje právny záväzok. ... Notárska zápisnica so súhlasom k vykonateľnosti obsahuje záväzok vtedy, ak obsahuje takú povinnosť, ktorá má byť na jej podklade vymožená, ktorá vyplýva zo záväzku.

Ustanovenie § 41 ods. 2 písm. c) EP okruh účastníkov notárskej zápisnice, ako titulu pre exekúciu výslovne neoznačuje. Z tohto však vyplýva, že prejav vôle len povinnej osoby

je požadovaný len vo vzťahu k súhlasom s vykonateľnosťou. Vyznačenie ostatných náležitostí môže byť vykonané len na základe zhodných údajov oprávnenej a povinnej osoby.

V danom prípade krajský súd vychádzal najmä z toho, že notárska zápisnica so súhlasom k vykonateľnosti predstavuje podľa jej zmyslu a významu vyjadrenie zmieru medzi veriteľom a dlžníkom pred notárom o ich vzájomných právach a povinnostiach, ktorým môže veriteľ vymáhať od dlžníka splnenie povinnosti cestou exekúcie, bez toho, aby musel mať iný titul.

Na tomto základe odvolací súd dospel k záveru, že notárska zápisnica so súhlasom k vykonateľnosti musí byť, ak má ísť o spôsobilý exekučný titul pre exekúciu, spísaná s osobou povinnou aj osobou oprávnenu. ... V tomto kontexte krajský súd poukazuje tiež na nález Ústavného súdu SR, sp. zn. I. ÚS 5/2000 z 13.07.2000, v ktorom sa ústavný súd uvedenú otázku riešil.

V predmetnom prípade notárska zápisnica bola spísaná len so zástupcom povinného. Z tohto dôvodu, ako vyplýva z vyššie uvedeného, notárska zápisnica nezodpovedá požiadavkám, ktoré na notársku zápisnicu ako na spôsobilý exekučný titul kladie ustanovenie § 41 ods. 2 písm. c) EP. Krajský súd mal za to, že zmluva uzatvorená medzi povinným a Mgr. T. K. podľa § 31 O je absolútne neplatná. Z uvedeného dôvodu nie je daný ďalší predpoklad na to, aby notárska zápisnica mohla byť spôsobilým exekučným titulom, a to súhlas povinného s vykonateľnosťou notárskej zápisnice.

Odvolacie námietky oprávneného nepovažoval nadriadený súd za opodstatnené. Poukazuje na skutočnosť, že predpokladom pre vedenie exekúcie voči dlžníkovi je exekučný titul. Exekučný súd v rozsahu svojej zákonnej prieskumnej povinnosti skúma exekučný titul pri rozhodovaní o žiadosti súdneho exekútora o vydanie poverenia na vykonanie exekúcie, na námietku povinného proti exekúcii, na návrh povinného na zastavenie exekúcie. Súd môže zároveň v danom rozsahu skúmať exekučný titul počas celého exekučného konania, teda v každom štádiu exekučného konania na návrh účastníka alebo aj bez návrhu. V prípade zistenia, že nie sú splnené podmienky formálnej alebo materiálnej vykonateľnosti, exekúcie môže aj bez návrhu zastaviť. Z tohto pohľadu odvolanie oprávneného nie je dôvodné.“

Z odôvodnenia napadnutého uznesenia vyplýva, že krajský súd ako odvolací súd sa v ňom stotožnil s právnym záverom prvostupňového súdu o vyhlásení exekúcie za neprípustnú a o jej zastavení podľa § 57 ods. 1 písm. g) zákona č. 233/1995 Z. z. o súdnych exekútoroch a exekučnej činnosti (Exekučný poriadok) a o zmene a doplnení ďalších zákonov v znení neskorších predpisov (ďalej len „Exekučný poriadok“), podľa ktorého exekúciu súd zastaví, ak exekúciu súd vyhlásil za neprípustnú, *pretože je tu iný dôvod, pre ktorý exekúciu nemožno vykonať*.

Podľa § 58 ods. 1 Exekučného poriadku exekúciu možno zastaviť na návrh alebo aj bez návrhu. Zatiaľ čo dôvody, na základe ktorých všeobecný súd obligatórne zastaví exekúciu (§ 57 ods. 1 Exekučného poriadku) alebo na základe ktorých fakultatívne pristúpi k takémuto rozhodnutiu (§ 57 ods. 2 Exekučného poriadku), podrobne upravuje Exekučný poriadok, ustanovenie okamihu, kedy tak má alebo môže urobiť, nie je explicitne daný. Z uvedeného je potrebné vyvodiť záver, že všeobecný súd rozhodne o zastavení exekúcie kedykoľvek v priebehu konania, len čo zistí, že sú dané dôvody na ukončenie núteného vymáhania pohľadávky. To znamená, že všeobecný súd je povinný v priebehu celého exekučného konania ex offo skúmať, či sú splnené všetky predpoklady na vedenie takéhoto konania. Jedným z týchto predpokladov je aj relevantný exekučný titul. Bez jeho existencie nemožno exekúciu vykonať. Je preto ústavne akceptovateľný právny názor krajského súdu, že ak neexistuje notárska zápisnica, ktorá je spôsobilá byť exekučným titulom buď z hľadiska formálneho, alebo z hľadiska materiálneho, exekúcia je neprípustná, čo je dôvod na zastavenie exekučného konania.

Ústavný súd v tejto súvislosti taktiež poukazuje na ustálenú judikatúru Najvyššieho súdu Slovenskej republiky (ďalej len „najvyšší súd“), ktorý v rozsudku z 27. januára 2007 vydanom pod sp. zn. 3 Cdo/164/1996 publikovanom v Zbierke stanovísk a rozhodnutí pod č. R 58/1997 uviedol, že „súdna exekúcia môže byť nariadená len na základe titulu, ktorý je vykonateľný po stránke formálnej a materiálnej. Ak bude exekúcia podľa titulu, ktorý tieto požiadavky nespĺňa, aj napriek tomu nesprávne nariadená, musí byť v každom štádiu konania i bez návrhu zastavená.“.

Ústavný súd preto konštatuje, že napadnutým uznesením krajského súdu nemohlo dôjsť k porušeniu práva sťažovateľky podľa čl. 6 ods. 1 dohovoru, pretože už z povahy veci vyplýva, že ak všeobecný súd (v danom prípade okresný súd) je podľa zákona oprávnený rozhodnúť aj bez návrhu, t. j. ex offo, urobí tak aj bez vyjadrenia účastníkov konania, pričom neprichádza do úvahy aplikácia takých požiadaviek spravodlivého procesu, ako je kontradiktórnosť či rovnosť zbraní, ktorých porušenie sťažovateľka namietala. Krajský súd ako súd odvolací teda napadnutým rozhodnutím poskytol náležitú ochranu právu sťažovateľky a postupoval správne, ak napadnuté rozhodnutie okresného súdu, ktoré bolo vydané v súlade s príslušnými ustanoveniami Exekučného poriadku a judikatúrou formulovanou najvyšším súdom, potvrdil.

Ústavný súd s prihliadnutím na svoje postavenie vo vzťahu k rozhodovacej činnosti všeobecných súdov a s poukazom na to, že obsahom práva na spravodlivé súdne konanie podľa čl. 6 ods. 1 dohovoru nie je právo na rozhodnutie v súlade s právnym názorom účastníka súdneho konania, resp. právo na úspech v konaní (obdobne napr. II. ÚS 218/02, III. ÚS 198/07, I. ÚS 265/07, III. ÚS 139/08), sťažnosť v tejto časti odmietol podľa § 25 ods. 2 zákona o ústavnom súde z dôvodu jej zjavnej neopodstatnenosti.

Ústavný súd navyše po preskúmaní napadnutého uznesenia krajského súdu v spojení s uznesením súdu prvého stupňa dospel k záveru, že z odôvodnenia napadnutého uznesenia nemožno vyvodiť závery, ktoré by signalizovali, že nimi došlo k neprípustnému zásahu do práva pokojne užívať majetok podľa čl. 1 dodatkového protokolu. Krajský súd v posudzovanom prípade ústavne konformným spôsobom interpretoval a aplikoval príslušné právne normy (predovšetkým ustanovenia Exekučného poriadku) a rozhodol v zmysle ustálenej judikatúry formulovanej najvyšším súdom. Ústavný súd preto konštatuje, že medzi napadnutým uznesením krajského súdu a právom podľa čl. 1 dodatkového protokolu nie je taká príčinná súvislosť, ktorá by zakladala možnosť vysloviť porušenie tohto práva po prijatí sťažnosti na ďalšie konanie. Sťažnosť je preto aj v tejto časti zjavne neopodstatnená.

Berúc do úvahy všetky uvedené skutočnosti ústavný súd rozhodol podľa § 25 ods. 2 zákona o ústavnom súde tak, ako to vyplýva z výroku tohto uznesenia.

Keďže sťažnosť bola odmietnutá ako celok, ústavný súd o ďalších návrhoch sťažovateľky uplatnených v sťažnosti už nerozhodoval.

P o u č e n i e : Proti tomuto rozhodnutiu nemožno podať opravný prostriedok.

V Košiciach 6. júla 2011